

Вредомъ хълми снѣговити,
Бѣсно вѣтрища бучать,
Салъ в'пжтекиѣ закрити
Дулатъ кучета й мълчатъ . . .

Вр дъ е снѣгъ дебелъ покрить,
Но подушатъ псета вѣрни,
Дѣто пѣтникъ се й сломилъ
Въ снѣговетъ неугледни.

Дѣ нешастникъ се открие,
Тамъ кучето трапъ изравя;
Послѣ тича в'монастиря,
Врата дрънка, силно вие . . .

И калугери бернардски
Търсятъ пѣтника другарски . . .

III.

На върхъ Сень-Готарски, катъ вихъръ летѣла
Славата на Барри — куче разумливо:
Въ гърдитъ му радостъ салъ кипѣла,
Обичъ къмъ хората, сърдце милозливо. . .

Умно куче било то!
Изъ подъ снѣжнитъ камари
Съ радостъ търсѣло самѡ
Падналиѣ — обичнитъ си другари . . .

И тъкмо двадесетъ смразени
Отъ Барри биле все спасени!

Но бѣда го най-сетиѣ стигнало:
Отъ спасений то смъртно паднало.

Вечерь било... Вихри сърдило бучели,
Снѣженъ прахъ летѣлъ катъ бѣсенъ.
И ту гордо, катъ стени дебели,
Се издигалъ по върха чудесенъ . . .

Вѣтрища се в'долица спирали
И тамъ, сѣкашъ, отъ болки плакали . . .

К. Дечевъ.

(Слѣдва).